

Intervju med Fauzia Farrah, intervjuperson nr 38

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:56:07

Datum: 2018-08-23

Intervjuare: Rolf Sossna

Plats: Sarauws rum i Ostindiska huset, Göteborgs stadsmuseum

Tid: 10.00 – 11.00

Intervju med Fauzia Farrah

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:01]: Då kollar vi om det fungerar, eh, säg något?

Talare 1 [00:00:05]: Hej.

Intervjuare 1 [00:00:06]: Jo men det fungerar, så bra. Då kör vi. Eh, vi börjar med, just det, det glömmet jag alltid, det är alltså Rolf Sossna som intervjuar Fauzia Farrah, i Sarauws rum, och det är den 23e augusti 2018. Då så, vi börjar med det formella. Vad heter du?

Talare 1 [00:00:29]: Jag heter Fauzia Farrah.

Intervjuare 1 [00:00:31]: Och hur gammal är du?

Talare 1 [00:00:32]: Jag är 38 år gammal.

Intervjuare 1 [00:00:34]: Och vad har du för yrke eller sysselsättning?

Talare 1 [00:00:37]: Jag jobbar som sjuksköterska och jag ska börja studera snart, min magister, jag skriver om, den heter, public health, folkhälsa.

Intervjuare 1 [00:00:43]: Jaha. Ähm, var bor du?

Talare 1 [00:00:50]: Jag bor i Göteborg.

Intervjuare 1 [00:00:51]: Vilken stadsdel?

Talare 1 [00:00:52]: Kortedala.

Intervjuare 1 [00:00:54]: Kortedala. Ok. Gatuadress?

Talare 1 [00:00:54]: Vad sa du?

Intervjuare 1 [00:00:56]: Gatuadress?

Talare 1 [00:00:57]: Ja, Aprilgatan 1A.

Intervjuare 1 [00:01:00]: Okej. Har du familj?

Talare 1 [00:01:02]: Ja, jag har familj, jag är gift och har fem barn.

Intervjuare 1 [00:01:04]: Fem barn, jaha. Var kom, var är du född någonstans?

Talare 1 [00:01:07]: Jag är född i Kenya, Mombasa Kenya.

Intervjuare 1 [00:01:10]: I Kenya, okej, och hur hamnade du i Göteborg?

Talare 1 [00:01:14]: Ja, jag är gift med en man som bor i Göteborg, så jag flyttade hit på grund av honom, men han är också från Afrika.

Intervjuare 1 [00:01:22]: Han är också från Kenya?

Talare 1 [00:01:23]: Nej, han är från Somalia, så han kom in som flykting, flykting ja.

Intervjuare 1 [00:01:28]: Vad, du har somaliskt ursprung också?

Talare 1 [00:01:28]: Ja, jag var, mina f, min f, mina föräldrar kom från Somalia, dom är somalier.

Intervjuare 1 [00:01:34]: Okej, så, och då, varför flyttade dom till Kenya?

Talare 1 [00:01:39]: Ja, för att Kenya till, en stor del av Somalia tillhör Kenya.

Intervjuare 1 [00:01:44]: Jaha.

Talare 1 [00:01:45]: Så man bryter liksom, dom delade upp det, så många somalier är hemma i Kenya, så man kan flytta runt.

Intervjuare 1 [00:01:57]: Jaha, och hur träffade du din man då, var du, eller var han där och hälsade på eller?

Talare 1 [00:02:00]: Ja, jag jobbade på en flyktingläger.

Intervjuare 1 [00:02:03]: I?

Talare 1 [00:02:03]: I Kenya.

Intervjuare 1 [00:02:02]: Kenya.

Talare 1 [00:02:04]: Ja, för United Nation, jag jobbade på sjukhus som tolk.

Intervjuare 1 [00:02:08]: Ja, ja.

Talare 1 [00:02:07]: Och han var där med sin familj som flyktingar, så vi träffade där.

Intervjuare 1 [00:02:12]: Jaha. Men du sa att han bodde i Sverige?

Talare 1 [00:02:16]: Dom flyttade direkt efter liksom.

Intervjuare 1 [00:02:18]: Jaha, och så kom?

Talare 1 [00:02:18]: Ja, så han kom, han ville gifta med mig.

Intervjuare 1 [00:02:21]: Jaha, och så hade ni kontakten medan han?

Talare 1 [00:02:23]: Ja, precis. Vi förlovade oss innan han flyttade till Sverige.

Intervjuare 1 [00:02:25]: Jaha, oj, det gick fort?

Talare 1 [00:02:28]: Det gick, nej det var inte så fort. Det tog sex år innan jag kom till Sverige.

Intervjuare 1 [00:02:31]: Det tog sex år?

Talare 1 [00:02:34]: Ja.

Intervjuare 1 [00:02:35]: Ni var förlovade i sex år alltså?

Talare 1 [00:02:36]: Ja.

Intervjuare 1 [00:02:37]: Oj, vilken väntan.

Talare 1 [00:02:39]: Ja.

Intervjuare 1 [00:02:40]: Ja, hur länge sen var detta?

Talare 1 [00:02:41]: Det var 2002 när jag förlovade mig, men vi fick träffas i 2007 typ, i Sverige.

Intervjuare 1 [00:02:46]: Det är drygt tio år då alltså.

Talare 1 [00:02:47]: Ja.

Intervjuare 1 [00:02:48]: Har du bott i Göteborg sen dess?

Talare 1 [00:02:53]: Nej ja, ja jag har flyttat till Göteborg 2008.

Intervjuare 1 [00:02:53]: Tio år, ja.

Talare 1 [00:02:56]: Ja, tio år är det ja.

Intervjuare 1 [00:02:59]: Ja, och var då någonstans?

Talare 1 [00:03:00]: Vad sa du?

Intervjuare 1 [00:03:01]: Var i Göteborg?

Talare 1 [00:03:02]: Ja, i Kortedala, samma ställe som jag bor nu.

Intervjuare 1 [00:03:02]: I Kortedala, ja så du har varit kvar där?

Talare 1 [00:03:03]: Ja.

Intervjuare 1 [00:03:04]: Hur, hur är det, Kortedala?

Talare 1 [00:03:08]: Det var jättebra när vi fick, fick först flyttade in i vår första lägenhet, det var en tvåa, det fanns massa svenskar omkring.

Intervjuare 1 [00:03:14]: Ja.

Talare 1 [00:03:14]: Men dom flyttade en och en, nu ser det väldigt annorlunda som.

Intervjuare 1 [00:03:21]: På tio år?

Talare 1 [00:03:20]: På tio år liksom, jättestor skillnad.

Intervjuare 1 [00:03:24]: Jaja.

Talare 1 [00:03:24]: Ja.

Intervjuare 1 [00:03:25]: För att Kortedala är en utav dom äldre förorterna som lite grann mer hade satt sig och sådär?

Talare 1 [00:03:30]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:03:31]: Men det har skett en förändring där säger du ?

Talare 1 [00:03:32]: Ja, en jättestor förändring liksom, det är sorgligt.

Intervjuare 1 [00:03:34]: Var, ja, för det, det påverkar, hur påverkar det, alltså?

Talare 1 [00:03:39]: Det påverkar mig väldigt, på ett dåligt sätt, för att det ser ut på förskolan där mina barn går, alla är, ser samma som mina barn liksom. Det finns, man ser inte att man är i Sverige.

Intervjuare 1 [00:03:54]: Jaha.

Talare 1 [00:03:55]: Även när man går på gatan.

Intervjuare 1 [00:03:58]: Ja.

Talare 1 [00:03:58]: När man går och handlar till exempel, när man är i tvättstugan liksom, det känns inte som man är i Sverige, det känns som man flyttade min by, min egen by till Sverige.

Intervjuare 1 [00:04:07]: Ja. Pratar människor svenska då eller?

Talare 1 [00:04:12]: Nej, alla pratar sin egen språk.

Intervjuare 1 [00:04:14]: Så det är mest somalier som har sökt sig dit ?

Talare 1 [00:04:16]: Somalier och araber, men jag träffar, jag ser många somalier där också.

Intervjuare 1 [00:04:22]: Ja. För det blir nästan, jag kan ju förstå det att om man kommer till ett land som främmande att man söker sig dit där det finns landsmän, men samtidigt så blir det ju isolerat?

Talare 1 [00:04:31]: Ja, det är inte bara det, man är tvungen att bo där, också när man söker bostad, då är det liksom.

Intervjuare 1 [00:04:35]: Vad sa du när man?

Talare 1 [00:04:38]: När man söker bostad och när man är ny i Sverige man är tvungen att bo där.

Intervjuare 1 [00:04:42]: Jaha.

Talare 1 [00:04:43]: Där många andra som i samma klass bor.

Intervjuare 1 [00:04:45]: Ja.

Talare 1 [00:04:46]: För det, hyran är lågt och, ja.

Intervjuare 1 [00:04:49]: Ja just det.

Talare 1 [00:04:51]: Liksom.

Intervjuare 1 [00:04:52]: Ja för jag vet att i Kortedala så, det finns ju villor?

Talare 1 [00:04:55]: Ja det finns villor.

Intervjuare 1 [00:04:56]: Så att det var ju väldigt blandat förut men.

Talare 1 [00:04:58]: Ja, mm. Jag har inte sett villor, dom ligger vart?

Intervjuare 1 [00:05:02]: Ja, dom ligger liksom lite grann utanför, men det är ju egentligen likadant, jag har gjort intervjuer i Hammarkullen.

Talare 1 [00:05:06]: Ja

Intervjuare 1 [00:05:06]: Och där finns ju både lägenheter, höghus, låga hus, radhus, och villor, så det är väldigt blandat.

Talare 1 [00:05:11]: Ja, visst, ja.

Intervjuare 1 [00:05:15]: Men, men det pratar dom också om detta, att det har blivit mer.

Talare 1 [00:05:19]: Ja

Intervjuare 1 [00:05:19]: Segregerat och mer.

Talare 1 [00:05:20]: Ja.

Intervjuare 1 [00:05:21]: En slags grupp människor, så att inte den här blandningen.

Talare 1 [00:05:27]: Ja, ja. Det tycker inte jag är bra.

Intervjuare 1 [00:05:30]: Ja, nej. Hur ser du på det i Göteborg överhuvudtaget, dom andra stadsdelarna?

Talare 1 [00:05:35]: Vad sa du?

Intervjuare 1 [00:05:35]: Hur ser du på Göteborg, vad är det som är bra med Göteborg?

Talare 1 [00:05:39]: Ja, Göteborg är en jättefin stad.

Intervjuare 1 [00:05:41]: Ja.

Talare 1 [00:05:42]: Om man [?? 00:05:42] man ser olika folk i olika ställen. Men när jag pluggade som sjuksköterska hamnade jag någonstans andra sidan av Hisingen, på praktik.

Intervjuare 1 [00:05:51]: Ja.

Talare 1 [00:05:52]: Och det såg annorlunda ut. Det var så fint liksom, ja, liksom, man kunde se skillnaden från en del av, sid, Hisingen till den andra liksom.

Intervjuare 1 [00:06:02]: Ja.

Talare 1 [00:06:02]: Ja, en del var, det ser ut som Kortedala, massa invandrare, massa folk, och den andra del var också, åh, det var bara svenskar, fina villor.

Intervjuare 1 [00:06:15]: Jaha.

Talare 1 [00:06:16]: Men alla hade samma problem, som jag jobbade, jag var praktikant inom psykiatrin.

Intervjuare 1 [00:06:22]: Jaha.

Talare 1 [00:06:23]: Så då var det samma problem, fast alla på sina olika sätt liksom.

Intervjuare 1 [00:06:28]: Det är intressant.

Talare 1 [00:06:29]: Mm.

Intervjuare 1 [00:06:30]: Man tror att dom andra har det så bra, och så är det, ja.

Talare 1 [00:06:34]: Ja.

Intervjuare 1 [00:06:36]: Men det vet jag också, finns ju andra förorter som är överklassområden, Askim och Särö och sådär, och det är också problem där med, alltså inte materiellt, där har dom det ju bra va, men med liksom.

Talare 1 [00:06:46]: Ja, precis, ensamhet och.

Intervjuare 1 [00:06:48]: Ja.

Talare 1 [00:06:49]: Allt det.

Intervjuare 1 [00:06:52]: Och jag har hört att många barn blir övergivna för föräldrarna har inte tid.

Talare 1 [00:06:57]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:06:58]: Så får dom liksom materiellt istället och så, ja.

Talare 1 [00:07:00]: Ja, ja precis. Det ser ut på samma sätt i vår stadsdel fast barnen liksom, föräldrar mest hemma, men alla barn är ute och leker.

Intervjuare 1 [00:07:10]: Jaha.

Talare 1 [00:07:11]: Precis som i Afrika. Och många tror att det inte är bra liksom, dom leker på natten ibland, så det.

Intervjuare 1 [00:07:20]: Så föräldrarna har liksom inte den, vad ska man säga, man är inte tillsammans med sina barn på det sättet, utan man lever skilda världar?

Talare 1 [00:07:24]: Ja, precis. Precis. Det kan hända att en familj har så många barn liksom.

Intervjuare 1 [00:07:31]: ja.

Talare 1 [00:07:32]: Så det är avlastning när barnen leker ute.

Intervjuare 1 [00:07:34]: Jajaja. Ja så var det ju förr i Sverige också, alltså det föddes väldigt mycket barn och det var väldigt trångbott och så va.

Talare 1 [00:07:40]: Ja.

Intervjuare 1 [00:07:41]: Så att det, blir det en skärning, självklart, men hur upplever du att den krocken blir då alltså mellan, man kommer från en kultur som är på ett sätt och sen så kommer man till en annan som är helt annorlunda?

Talare 1 [00:07:55]: Ja, precis, man känner sig som dum i huvet på något sätt liksom, varför ska man, när jag kom, när jag först kom till Sverige jag hade bara ett barn.

Intervjuare 1 [00:08:04]: Ja.

Talare 1 [00:08:04]: Och jag tänkte att svenska kvinnor var jättesvaga.

Intervjuare 1 [00:08:09]: Ja just det [skrattar 00:08:10]

Talare 1 [00:08:10]: Så, varför kan dom inte ha barn, dom är väldigt liksom, sheltered liksom, dom är weak, så jag var typ.

Intervjuare 1 [00:08:17]: Ja.

Talare 1 [00:08:18]: Och sen jag fortsatte få barn.

Intervjuare 1 [00:08:19]: Ja just det.

Talare 1 [00:08:22]: Men nu när jag jobbar som sjuksköterska och.

Intervjuare 1 [00:08:24]: [skrattar 00:08:25]

Talare 1 [00:08:26]: Jag ser hur svårt det är liksom.

Intervjuare 1 [00:08:26]: Fem barn.

Talare 1 [00:08:29]: Ja, och jag säger, oh my god, dom är jättekloka, dom här kvinnorna liksom, så man ser inte tills man är inne i det.

Intervjuare 1 [00:08:36]: Nej, precis, precis.

Talare 1 [00:08:34]: Så om jag skulle inte ha, gått till skolan och läst och kommit in i karriär jag skulle aldrig se, jag skulle aldrig ha den respekt jag har nu för svenska kvinnor.

Intervjuare 1 [00:08:47]: Jaha.

Talare 1 [00:08:48]: Jag tycker dom är väldigt kloka, dom planerar och tänker liksom.

Intervjuare 1 [00:08:52]: Jaha.

Talare 1 [00:08:53]: Om man jämför till mig och dom andra liksom.

Intervjuare 1 [00:08:55]: Jaha. Men det låter ju som att, som du sa, det är liksom egen värld, man skapar sitt eget Afrika?

Talare 1 [00:08:59]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:09:00]: Sin egen by?

Talare 1 [00:09:02]: Ja, så man kan inte se det liksom att man har det bra eller dåligt.

Intervjuare 1 [00:09:07]: Nej.

Talare 1 [00:09:06]: Tills man tittar från en annan vinkel, det är väldigt...

Intervjuare 1 [00:09:09]: Men är det, är det vanligt då att man som kvinna, för det låter ju som att det är mer de här traditionella mans och kvinnorollerna, och att man som kvinna då är hemma och inte utbildar sig och inte arbetar?

Talare 1 [00:09:24]: Ja, precis, det var det, för det mesta var det det liksom.

Intervjuare 1 [00:09:27]: Ja.

Talare 1 [00:09:28]: Ja.

Intervjuare 1 [00:09:29]: Varför gjorde du det då, varför bröt du dig loss?

Talare 1 [00:09:29]: Ja, jag hade min egen bakgrund där jag blir, min mamma ville gärna att jag skulle gå till skolan.

Intervjuare 1 [00:09:35]: Ja.

Talare 1 [00:09:36]: Och jag kommer inte direkt från den kulturen, jag kommer från ett annat land där alla går till skolan, flickor går till skolan, på grund av att vi hade inga pengar hemma hos oss och min mamma var psykiskt sjuk, då kunde jag inte vara i skolan.

Intervjuare 1 [00:09:49]: Jaha.

Talare 1 [00:09:48]: Så jag bärde med mig detta hela tiden liksom. När man tittar på en annan, en person som kom till en land, om man vill veta vad dom har med sig i bakgrunden.

Intervjuare 1 [00:10:01]: Ja.

Talare 1 [00:10:01]: Eller i bagaget, man frågar dom vad dom ser i Sverige.

Intervjuare 1 [00:10:04]: Vad ser du i Sverige?

Talare 1 [00:10:05]: I Sverige ser jag utbildning som är gratis.

Intervjuare 1 [00:10:08]: Ja.

Talare 1 [00:10:08]: Och skolan, och sjukvård som är gratis.

Intervjuare 1 [00:10:13]: Ja.

Talare 1 [00:10:13]: Jag ser detta, jag såg den direkt, för att jag kunde inte vara, en gång blev jag väldigt väldigt sjuk.

Intervjuare 1 [00:10:20]: Ja.

Talare 1 [00:10:20]: Och eh jag, jag var, jag lagde in, jag var inlagd på sjukhus och vi hade inga pengar, så dom ville inte släppa mig.

Intervjuare 1 [00:10:29]: Detta var i Kenya?

Talare 1 [00:10:30]: Det var i Kenya, dom ville inte släppa mig hem. Min mamma hade inga pengar, så desto mer dagar jag stannade där desto mer pengar liksom, skuld samlade...

Intervjuare 1 [00:10:37]: Oj, oj.

Talare 1 [00:10:39]: Min mamma samlade på sig. Så till slut var jag tvungen att rymma därifrån, min mamma skickade min bror, hon ville att jag skulle vara hemma liksom så vi hoppade från fönstret och gick hem.

Intervjuare 1 [00:10:49]: [skrattar 00:10:51]

Talare 1 [00:10:54]: Så när man, så när jag kommer till Sverige och ser att det här, sjukvården är gratis...

Intervjuare 1 [00:10:59]: Ja.

Talare 1 [00:11:00]: Det det, det enda som jag ser, för att jag har med mig den här bagaget liksom. Och när jag ser att en utbildningen är också gratis, jag har det med mig för att jag, jag kunde inte gå till skolan.

Intervjuare 1 [00:11:10]: Du fick inte åka till skolan?

Talare 1 [00:11:11]: Ja.

Intervjuare 1 [00:11:13]: För att ni inte hade pengar eller för att din mamma var sjuk eller?

Talare 1 [00:11:14]: Ja, precis, ja, och hon brukade säga att skolan ska vara gratis, så jag hade med mig detta.

Intervjuare 1 [00:11:21]: Ja. När du kom till Sverige, du hade inte gått i skolan alls då?

Talare 1 [00:11:26]: Nej jag har gått till sjunde, åtta klass.

Intervjuare 1 [00:11:28]: Jajaja. Ja.

Talare 1 [00:11:30]: Så jag behövde gå till Komvux.

Intervjuare 1 [00:11:32]: Ja.

Talare 1 [00:11:32]: Läsa SFI, kom in, kom in universitetet, så det var jättemycket kämp för mig.

Intervjuare 1 [00:11:39]: Men du var väldigt motiverad då, för att?

Talare 1 [00:11:39]: Ja.

Intervjuare 1 [00:11:40]: Att lära sig svenska och komma in på universitetet?

Talare 1 [00:11:44]: Precis, ja, ja, även om jag var inte färdig med min skola i Kenya, brukade jag, jag läste massa böcker och sånt, så jag visste vad utbildningen var.

Intervjuare 1 [00:11:50]: Ja.

Talare 1 [00:11:51]: Att det är nyckeln till vilken samhälle som helst.

Intervjuare 1 [00:11:55]: Ja. Ja jo. Men den, du verkar ju lite unik nästan att ha förstått det, att många har inte riktigt förstått att, för när du skulle utbilda dig, vad sa kvinnorna i din omgivning då?

Talare 1 [00:12:09]: Ja, jag fick massa liksom negativa kommentarer liksom.

Intervjuare 1 [00:12:09]: Ja?

Talare 1 [00:12:10]: För att jag var redan en mamma.

Intervjuare 1 [00:12:15]: Ja.

Talare 1 [00:12:15]: När man kommer till ett nytt land det är jättesvårt att komma in, så man satsar för deras barn, på barnet istället liksom. Man ger barnen chansen liksom. Vara stabil och vara hemma för den barnet liksom. Och sen i min, i mina samhälle folk var väldigt rädda

att man ska ta barn från dom liksom.

Intervjuare 1 [00:12:32]: Ta barnen från dom?

Talare 1 [00:12:32]: Ja, många barn i många familjer blir omhändertagna.

Intervjuare 1 [00:12:35]: Varför då?

Talare 1 [00:12:37]: På grund av barnet, när barnet går till skolan, någon frågade, hur ser det ut hemma.

Intervjuare 1 [00:12:41]: Jaha.

Talare 1 [00:12:42]: Liksom, och eftersom vi har en annan kultur liksom, vi pratar med våra barn på lite olika sätt...

Intervjuare 1 [00:12:48]: Ja.

Talare 1 [00:12:48]: Eller man också fortsätter, vad säger man, aga barn.

Intervjuare 1 [00:12:50]: Aga barn, ja just det.

Talare 1 [00:12:54]: Ja i vår kultur liksom, så det, och det är olagligt i Sverige, så det krockas liksom.

Intervjuare 1 [00:13:01]: Ja.

Talare 1 [00:13:01]: Ja, och många skulle vilja ha en familjeutbildning eller familjeföreläsning på så sätt, men det.

Intervjuare 1 [00:13:07]: För det känns ju som att det är väldigt mycket okunskap, att man inte vet?

Talare 1 [00:13:08]: Ja.

Intervjuare 1 [00:13:09]: Är det ingen som talar om detta när man, när man kommer alltså?

Talare 1 [00:13:15]: Ja, och och dom flesta har mycket trauma med sig när dom kommer hit, liksom.

Intervjuare 1 [00:13:18]: Ja, flykt, jaja.

Talare 1 [00:13:19]: Ja, och dom vill inte förlora, vad heter det, dom vill inte förlora deras kultur, deras, dom är frustrerad med systemet, det känns att det är svårt att komma in, så det är mycket frustration som går runt som kommer på barnet, också. Så det på något sätt är bra att man tar barnet, men på andra sätt det känns som dubbelt straff faktiskt.

Intervjuare 1 [00:13:39]: Ja.

Talare 1 [00:13:39]: I familjen. Så.

Intervjuare 1 [00:13:42]: Jag kan ju förstå att det är skillnad om man, om man flyr från sitt liv, att bara komma bort, eller om man har en idé att nu vill jag flytta hit därför att jag vill göra det här och det här va.

Talare 1 [00:13:52]: Precis, ja ja. Och när, och det är därför många tänkte att jag skulle vara hemma.

Intervjuare 1 [00:14:00]: Ja just det.

Talare 1 [00:14:01]: Med mina barn, och satsa på dom istället, så nästa generation liksom. Dom tror att jag är mycket självisk, vilket det kan vara ibland, för jag är, jag tror att alla ska vara självisk liksom. Alla är födda som individer och dom kommer gå bort som individer, man kan inte påverka sitt barn om man inte går själv, tar steg själv liksom.

Intervjuare 1 [00:14:21]: Nej, men samtidigt så, har jag förstått det som att man tror att, att samhället nästan äger barnen, eftersom?

Talare 1 [00:14:30]: Ja, precis, många tror det. Jag trodde också det när jag kom, många berättade för dig att du, dina barn, dom kommer ta dina barn om dom har inte liksom märkeskläder.

Intervjuare 1 [00:14:43]: Ja.

Talare 1 [00:14:43]: Jag kommer från en fattig bakgrund, så det var, varför ska dom ha, liksom, det är inte viktigt, så. Dom ska ta dina barn om dom har blåmärken och dom ser annorlunda ut liksom, om dom har inte kammat håret liksom. Det var det som alla, om man tänker hela tiden på det det är svårt att komma in i samhället, för man fokuserar bara på det.

Intervjuare 1 [00:15:05]: Men hur, varför tror dom att samhället äger barnen?

Talare 1 [00:15:08]: Ja, för att när man föder barn här, det är gratis på sjukhuset, och sen direkt efter får man barnbidrag, man får föräldrapenning.

Intervjuare 1 [00:15:18]: Jaha,.

Talare 1 [00:15:18]: Man får gratis skolan och gratis förskolan och allt detta, så man tror, okej, eftersom man får allt detta, man får inte det i Afrika, så man, det är lätt att övertyga personer att det här barnet är inte din, det är samhällets barn. Istället för att säga att det här barnet är, den här barnet har rättighet, liksom, dom är...

Intervjuare 1 [00:15:39]: Ja, för det måste ju påverka väldigt mycket, om man tror att det är samhället som äger barnet, kan jag då, alltså, då då, då är man väl nästan rädd för att gå till

sjukhus och så?

Talare 1 [00:15:54]: Man är rädd att gå till sjukhus, det hände mig också någon gång när min dotter brutit sitt arm, jag kunde inte gå till sjukhus, man ringde överallt, vi har en konferenscall från hela Sverige liksom diskuterade från min egen släkt och land hur vi skulle göra, och att dom kommer ta mitt barn, liksom.

Intervjuare 1 [00:16:14]: Om du går till sjukhuset?

Talare 1 [00:16:14]: Ja, precis. Och det, det här var för 10 år sen, det var inte bara, jag blev jätterädd eftersom jag har redan förlorat min son, som dog i magen.

Intervjuare 1 [00:16:22]: Oj.

Talare 1 [00:16:23]: Och jag hade den här, min mamma som var psykisk sjuk liksom, hon brukade säga, nej ingen ska ta mina barn från mig, hon hade rädsla att någon, hennes svägerskor eller någon skulle ta oss från henne.

Intervjuare 1 [00:16:34]: Ja.

Talare 1 [00:16:34]: Så jag hade med mig den här rädslan från tidigare, och när jag hörde att dom skulle ta mitt barn och hon brutit sin arm, jag ville inte heller gå till sjukhuset.

Intervjuare 1 [00:16:45]: Men vad gjorde du då?

Talare 1 [00:16:46]: Ja, vi pratade med varandra, sen min dotter kunde inte sluta gråta liksom.

Intervjuare 1 [00:16:48]: Nej, jag förstår det.

Talare 1 [00:16:51]: Hon hade feber, hon hade ont, så vi tänkte, jag sa till min man och dom andra, vi ska ta, vi ska förbereda en biljett till Afrika.

Intervjuare 1 [00:17:00]: Jaha.

Talare 1 [00:17:01]: Vi skulle gå tillbaka, men först ska vi gå till sjukhuset att hon ska få gips och smärtstillande och sånt. Och om dom frågar och om dom anmäler den till socialen så kan vi gå liksom.

Intervjuare 1 [00:17:15]: Jaha.

Talare 1 [00:17:13]: Och komma tillbaka, eller gå för gott. Och det hände många gånger. Den här sommaren som har passerat, ett familj blev anmäld till socialen, och dom gick härifrån. Pappa, fru och barn till Afrika, och han jobbade här. För dom är, alla är rädda, det påverkar hela familjen liksom.

Intervjuare 1 [00:17:35]: Ja.

Talare 1 [00:17:35]: Och det händer, man ser att grannarnas barn, liksom det, det är något stort oro i mitt samhälle.

Intervjuare 1 [00:17:42]: Hur gick det för din dotter då?

Talare 1 [00:17:44]: Min dotter, ja när jag var där på sjukhuset träffade jag en svensk kvinna som hade en dotter som också brutit sin nyckelbenet, jag frågade dom, hej vad är det som händer, dom sa det att ja min man skulle komma ner från trappan i vår villa och han trillade och barnet ramlade, och nu är vi här, och jag sa ah kan du säga bara det liksom, jag är rädd att dom kommer ta mitt barn liksom, varför det, jag sa för att dom tar barnen när man inte tittar på dom eller när bryter, när dom bryter benet, sa hon, nej det är inte så, jag var jätterädd.

Intervjuare 1 [00:18:19]: Jag förstår.

Talare 1 [00:18:22]: Så när jag gick in till sjuksköterskan, hon var, jag sa till henne, du, jag kunde inte svenska då, jag sa, are you going to take my baby away from me, please don't take my baby away from me, im afrain, she fell down, it was not my fault, please, please, det var det jag fokuserade på, och hon ville ta anamnes liksom och vad heter barnet och vad hände och när ramlade hon och för hur länge sen, men jag var allt, don't take my baby away, don't report this, hon bara vad säger du liksom, och hon hämtade en läkare och jag sa, jag vill inte att ni ska ta mitt barn från mig, jag vill inte att ni ska anmäla detta, hon ramlade, hon hoppade på sängen och hon ramlade, och dom sa, nej vi ska inte göra det liksom, men jag litade inte på dom, jag trodde inte på dom, jag kom ut igen till receptionen och pratade med en kvinna, och sa, den svensk kvinna då som var i samma situation som mig.

Intervjuare 1 [00:19:12]: Ja.

Talare 1 [00:19:13]: Och jag sa till henne, du, ähm, kan jag få ditt telefonnummer, ifall dom inte tar mitt barn liksom, ifall dom tar mitt barn ifrån mig jag ska ringa dig och du ska komma dit.

Intervjuare 1 [00:19:26]: [skrattar 00:19:27]

Talare 1 [00:19:27]: Hon var, javisst, javisst, men dom kommer aldrig göra det. Men det hände inte det.

Intervjuare 1 [00:19:29]: Nej.

Talare 1 [00:19:30]: Så men det tänker jag lite, vilken lättnad, jag hade mycket lättnadkänsla i mig och tänkte, å min samhälle kan ha, kan ha fel om detta liksom, vad mer har dom fel liksom, vad mer har dom fel information.

Intervjuare 1 [00:19:46]: Ja.

Talare 1 [00:19:48]: Liksom, jag måste komma ut liksom och försöka hjälpa och.

Intervjuare 1 [00:19:51]: Ja, för det är väl egentligen åt båda håll, alltså jag visste inte om det här, och jag förstår ju vad du säger, det är ju fullt logiskt, om man tror att det är så, att samhället äger, det är klart dom kan ta ifrån.

Talare 1 [00:20:00]: Precis.

Intervjuare 1 [00:20:01]: Så, men det, och samtidigt du där, eller ditt, kom ut till, vet inte om att det inte är så, så att det är liksom okunskap på båda hållen.

Talare 1 [00:20:11]: Ja, precis. På båda hållen. Och man säger inte sanningen, man vet inte exakt varför man tar barn från dom, liksom. Det som är normalt i mitt samhälle är inte normalt i den andra samhälle, så det finns jättestor segregationen eller, det finns jättestor saker som kan orsaka integration och sånt, och det är en av den liksom.

Intervjuare 1 [00:20:35]: Ja, det känns ju som att det behövs både, det behövs människor som förmedlar dom här kunskaperna emellan då?

Talare 1 [00:20:40]: Precis, precis, och det påverkar jättemycket, det påverkar jobb, skolan och allt det.

Intervjuare 1 [00:20:46]: Javisst.

Talare 1 [00:20:47]: Man tvingar deras barn att ta på fasad när man går till skolan liksom, och du ska inte säga så när du pratar med din lärare, du ska akta er, dom kommer ta vårt barn, dom vill inte ha oss liksom, och när läraren kommer till klassrummet och träffar någon som har fasad, dom har bara fasad på sig liksom, så barnen hamnar mellan stolarna.

Intervjuare 1 [00:21:08]: Så att dom spelar en roll då alltså?

Talare 1 [00:21:09]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:21:08]: Dom är inte sig själva utan måste hela tiden vara på sin vakt?

Talare 1 [00:21:13]: Ja, precis, dom blir jätteförvirrad, dom har den här identity crisis, identitetskris liksom.

Intervjuare 1 [00:21:16]: Ja, identitetskris, ja ja ja.

Talare 1 [00:21:20]: Ja, dom vet inte vad det är dom tillhör, och sen i slutändan, som jag tror, dom hamnar i droger, i gäng, för att dom har, dom får tillhörigheter där liksom, dom känner att dom tillhör...

Intervjuare 1 [00:21:35]: För det är, en person eller en roll man ska spela hemma och en i skolan.

Talare 1 [00:21:39]: En i skolan.

Intervjuare 1 [00:21:40]: Och en med kompisar.

Talare 1 [00:21:41]: Ja.

Intervjuare 1 [00:21:42]: Ja.

Talare 1 [00:21:43]: I slutändan man hittar sina egna kompisar.

Intervjuare 1 [00:21:44]: Ja just det.

Talare 1 [00:21:46]: Och dom, folk utnyttjar dom på ett annat sätt liksom, sälja droger, komma in i gäng, för dom till, dom känner att dom tillhör inte bara .

Intervjuare 1 [00:21:54]: Nej, och det blir ju någon slags gemenskap eller trygghet i gruppen då.

Talare 1 [00:21:59]: Ja, precis, ja.

Intervjuare 1 [00:21:59]: Ja det är ju livsfarligt, det.

Talare 1 [00:21:59]: Ja, dom mesta, när dom pratar med varandra, dom pratar om det liksom, hur dom behövde liksom.

Intervjuare 1 [00:22:07]: Ja.

Talare 1 [00:22:08]: Och när dom berättar från ett samhälle, från mitt samhälle till exempel, det är muslimskt, det är liksom strikt, man ska ha kläder på ett annat sätt, och dom flyttar in till den här samhället liksom, dom kommer aldrig tillbaka liksom. Det känns som man är utkastad, liksom.

Intervjuare 1 [00:22:24]: Att man?

Talare 1 [00:22:25]: Att man har utkastat dom liksom från samhället liksom.

Intervjuare 1 [00:22:27]: Jaha.

Talare 1 [00:22:27]: Man känner sig inte till, att dom tillhör.

Intervjuare 1 [00:22:30]: Mm, för det, ja det är väldigt stor skillnad, Sverige är också väldigt sekulariserat, det är ju inte jättemånga som går i kyrkan eller sådär, så att jag menar.

Talare 1 [00:22:40]: Ja, precis ja.

Intervjuare 1 [00:22:42]: Men du är utövande muslim?

Talare 1 [00:22:44]: Jag är muslim, ja, ja, jag är muslim, fast jag har ingen tid för, i min

religion man behöver inte gå till, vad heter den, till moskéet om man är kvinna liksom.

Intervjuare 1 [00:22:53]: Jaha.

Talare 1 [00:22:55]: Men folk gör det, så jag går inte dit, jag har många barn och massa att göra, men jag ber fem gånger om dagen, om jag inte gör det jag känner ångest, känner jag.

Intervjuare 1 [00:23:05]: Jaja, ja.

Talare 1 [00:23:07]: Men jag, eftersom jag kommer från en annan kultur och ett annat land, ett land där det bodde alla religioner liksom, jag har lätt att förstå andra religioner. I skolan lärde vi ju bible, bibeln.

Intervjuare 1 [00:23:21]: Ja, bibeln, ja.

Talare 1 [00:23:22]: I skolan, för att det var en katoliskkola.

Intervjuare 1 [00:23:23]: Ja.

Talare 1 [00:23:24]: Så det.

Intervjuare 1 [00:23:25]: Det var, vad sa du?

Talare 1 [00:23:26]: Katolik.

Intervjuare 1 [00:23:26]: Ja, katolik, okej ja.

Talare 1 [00:23:26]: Katoliskskolan.

Intervjuare 1 [00:23:28]: Men du var muslim då?

Talare 1 [00:23:29]: Jag var muslim, ja, så det var i katoliskskolan, så man måste följa reglerna, katolik, min mamma ville att vi ska vara där för att det var nunnor och präst som var lärare, dom var jättestrikta, så dom var nära muslimerna på det sättet.

Intervjuare 1 [00:23:42]: Jaha.

Talare 1 [00:23:43]: Så jag har ju, jag har mycket förståelse för andra.

Intervjuare 1 [00:23:47]: Ja.

Talare 1 [00:23:47]: Men dom flesta, när dom kommer hit dom blir jättechockad när dom hör någon som säger jag tror inte på gud liksom [drar efter andan 00:23:55].

Intervjuare 1 [00:23:56]: Nej just det [skrattar 00:23:56]

Talare 1 [00:23:56]: tror du inte på gud, vem har skapat dig liksom, det blir direkt liksom, avig

känslor liksom. Min dotter berättade för mig att en, mamma, den här läraren tror inte på gud, jag sa ja, det är sant, han kan inte, han måste inte tro på gud. Hon sa, men den andra tror på gud och det är därför han är snäll. Och jag sa nej nej det är inte det alls. Så det.

Intervjuare 1 [00:24:19]: Nej men jag tror att dom flesta svenskar, det är inte ens så att dom inte tror på gud utan dom säger att jag vet inte, eller alltså, medvetna som säger, nej jag tror inte på gud, dom är nog inte i majoritet, utan det har liksom, det är på något vis som att det får inte plats, det andliga, utan man är väldigt så, det materiella och liksom, så.

Talare 1 [00:24:39]: Ja, precis, ja precis, precis så.

Intervjuare 1 [00:24:42]: Men sen handlar det kanske om respekt för andra, jag intervjuade en kvinna som var född i Palestina, kristen palestinier.

Talare 1 [00:24:51]: Ja

Intervjuare 1 [00:24:50]: Och hon pratade om hur dom där, när hon var liten, hade levt sida vid sida, både judar och kristna och muslimer.

Talare 1 [00:24:58]: Ja.

Intervjuare 1 [00:24:58]: Och sen så kom dom olika extremistgrupperna och så blev det liksom motsättningar mellan och, och så slöt man sig sådär.

Talare 1 [00:25:06]: Ja.

Intervjuare 1 [00:25:06]: Märker du någonting av det här?

Talare 1 [00:25:08]: Ja, jag märker det här liksom, väldigt mycket.

Intervjuare 1 [00:25:11]: Att det blivit hårdare?

Talare 1 [00:25:12]: Ja, det blir lite hårdare, i Somalia innan kriget.

Intervjuare 1 [00:25:15]: Ja?

Talare 1 [00:25:16]: Innan, när min mamma bodde där, dom hade inte så här. Dom hade annan klädsel men efter kriget blev dom mesta extremister som du säger, och dom tvingade kvinnor att bära kläder, det är bara kvinnorna som bar på religionen liksom, det syns inte på männen.

Intervjuare 1 [00:25:35]: Nej.

Talare 1 [00:25:36]: Och när mannen gör, man kan göra vad dom vill, men kvinnor ska inte göra det. Det var det mest. Men innan kriget dom hade en president som hette Siad Barre i Somalia.

Intervjuare 1 [00:25:47]: Ja.

Talare 1 [00:25:47]: Som var mycket, han var modern.

Intervjuare 1 [00:25:53]: Ja.

Talare 1 [00:25:54]: Och han ville att alla flickor skulle gå till skolan, alla ska ha byxor och ingen själ på håret och det var jättebra. Men efter det det blir någonting annat, och det, jag pratade med en kompis, han är polis här i Sverige.

Intervjuare 1 [00:26:07]: Ja.

Talare 1 [00:26:07]: Han berättade för mig, dom märkte liksom, dom första flyktingar som kom in, dom var annorlunda, från Somalia, men efter det liksom, -94, fem liksom, det började komma dom som hade massa kläder och.

Intervjuare 1 [00:26:19]: Jaha.

Talare 1 [00:26:20]: Och dom tog över moskéer, och alla började ha samma liksom stränga, dom började öppna skolor, muslimska skolor, och sånt liksom.

Intervjuare 1 [00:26:29]: Alltså det låter ju som samhällsutvecklingen överhuvudtaget, att det har blivit hårdare, mer uppdelat.

Talare 1 [00:26:37]: Ja.

Intervjuare 1 [00:26:37]: Mindre utrymme.

Talare 1 [00:26:39]: Precis.

Intervjuare 1 [00:26:39]: Alltså polarisering, man går åt olika håll.

Talare 1 [00:26:42]: Ja, ja.

Intervjuare 1 [00:26:44]: Istället för att man, man möts så.

Talare 1 [00:26:47]: Ja, precis så.

Intervjuare 1 [00:26:48]: Ja.

Talare 1 [00:26:48]: Och det är jätte, det spelar jättestor roll för integration och sånt.

Intervjuare 1 [00:26:53]: Ja, precis.

Talare 1 [00:26:54]: Och psykisk hälsa för att i en samhälle, även om det är mitt samhälle, det finns stigma, det finns andra saker, till exempel när jag går till skolan och jag är kvinna liksom, det är inte den bilden man ska ha liksom, så att om man, det känns, man kan känna

sig utanför i sin egen samhälle på grund av hur dom tänker.

Intervjuare 1 [00:27:15]: Ja.

Talare 1 [00:27:16]: Ja, så.

Intervjuare 1 [00:27:18]: Jag kan förstå att om man lever som i ett eget samhälle så är det viktigt att, att man smälter in då, att man liksom.

Talare 1 [00:27:23]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:27:24]: För jag menar du har ju stuckit ut genom att utbilda dig, börja arbeta och sånt där.

Talare 1 [00:27:29]: Ja, ja och sen när mina barn fick olika diagnoser också, man trodde att det var jag som orsakade det liksom, eftersom det finns stigma i att säga att barnet mår inte liksom psykiskt, liksom har förhindringar liksom.

Intervjuare 1 [00:27:44]: Ja.

Talare 1 [00:27:45]: Så det är massor, i mitt samhälle man får vara perfekt i olika liksom, på olika område, liksom man ska vara, man ska må bra, man ska ha religionen, kläder, och man ska vara bra på deras sätt liksom. Men så fort man blir psykiskt sjuk liksom man blir utkastad, och man gömmer deras, dom, ja, psykisk sjuka liksom, man pratar inte om det. Och många råkar bli det, när jag jobbade som sjuksköterska, i våran mottagning träffade jag många som var deprimerad och.

Intervjuare 1 [00:28:23]: Alltså det är lite så i Sverige också, att bryta benet är okej, eller liksom, så, det kan man laga så blir du frisk.

Talare 1 [00:28:30]: Precis.

Intervjuare 1 [00:28:32]: Men att må psykiskt dåligt, det är lite skamligt fortfarande.

Talare 1 [00:28:35]: Mm.

Intervjuare 1 [00:28:35]: Det har börjat, människor har börjat prata om det nu.

Talare 1 [00:28:40]: Mm.

Intervjuare 1 [00:28:41]: Men men länge har det varit likadant att, det pratade dom lite om över huvud taget.

Talare 1 [00:28:44]: Ja, ja det märks liksom när man, många som jobbar i sjukvården, inom sjukvården, dom blir jättearga på personerna från Somalia när dom kommer och hälsar på någon som ligger i somatisk.

Intervjuare 1 [00:28:56]: Ja.

Talare 1 [00:28:57]: På somatiken, dom kommer allihopa liksom, dom är alltid där, men när man går till psykiatrin, som jag är, när jag jobbar på avdelningarna, ingen kommer och hälsar liksom, det är tom.

Intervjuare 1 [00:29:08]: Jaha. Det är lite skamligt så?

Talare 1 [00:29:10]: Det är väldigt skamligt.

Intervjuare 1 [00:29:11]: Jaha. Jag kan tänka mig också att i ett sånt samhälle där, som du pratar om, man skapar, där det inte finns ett socialt skyddsnät eller en stat eller samhället tar hand om det så blir ju släkten och familjen mycket mycket viktigare?

Talare 1 [00:29:28]: Ja. Det är det, det är det. Ja, till, jag har ingen min egen familj här.

Intervjuare 1 [00:29:36]: Nej.

Talare 1 [00:29:36]: Jag har min man och mina barn, men jag ingen mina, liksom min mamma, pappa och alla dom här släkt, så det spelar väldigt stor roll när man är i min samhälle liksom.

Intervjuare 1 [00:29:48]: Ja.

Talare 1 [00:29:48]: Så ingen kommer hem till oss till exempel och hjälper mig och vara med oss.

Intervjuare 1 [00:29:53]: Nej just det.

Talare 1 [00:29:53]: För jag har ingen egen. Så det, man kan känna sig ensam i sitt eget samhälle också.

Intervjuare 1 [00:29:58]: Jag förstår. Men din man då, hans familj, bor dom här?

Talare 1 [00:30:01]: Ja, dom bor här, men dom gillar inte mig, dom tror att, ah den här kvinnan hon liksom, hon följer inte våra reglerna liksom, hon är på ett annat sätt, så dom isolerade mig, på något sätt liksom.

Intervjuare 1 [00:30:13]: För att du är för självständig då?

Talare 1 [00:30:14]: För självständig, och jag har barn som har problematik och dom tror att om jag skulle sitta nu hemma liksom och kämpa för dom kanske dom skulle tycka synd om mig liksom eller dom...

Intervjuare 1 [00:30:27]: Ja, ja.

Talare 1 [00:30:27]: Jag förtjänar inte empati liksom, det känns som så, och ja, vi har ingen

kontakt nu på grund av det.

Intervjuare 1 [00:30:32]: Ja. Då är du ju dubbelt utsatt då?

Talare 1 [00:30:36]: Ja, precis, precis. Så det, det är därför jag kommer ut och pratar och säger, det finns många, i andra, i båda samhälle som är väldigt ensamma, för jag har varit på andra samhälle, svensk samhälle och ser någon som bor ensam i ett hus, som är jätte kanske deprimerad eller något, man skulle behöva ha sin familj eller sina vänner och så. Kanske dom som är ensamma i olika liksom skulle komma tillsammans och.

Intervjuare 1 [00:31:00]: Det är, ensamheten är ett stort problem i Sverige.

Talare 1 [00:31:00]: Det är jättestort problem, ja.

Intervjuare 1 [00:31:04]: Och många har flyttat och man har inte kontakt med sin familj längre och det betyder inte alls det.

Talare 1 [00:31:09]: Nej.

Intervjuare 1 [00:31:10]: Man, samhället tar hand om det, så.

Talare 1 [00:31:13]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:31:15]: Jaha. Ähm, om vi skulle gå över lite grann på Göteborg, hur, känner du, känner du dig som en göteborgare?

Talare 1 [00:31:29]: Jag känner mig som göteborgare. Jag känner mig som göteborgare men jag vet inte exakt vad det innebär att vara göteborgare.

Intervjuare 1 [00:31:38]: Nej.

Talare 1 [00:31:38]: För folk har olika, personer har olika uppfattning om Göteborg, så.

Intervjuare 1 [00:31:44]: Ja.

Talare 1 [00:31:44]: Jag ser dom som är födda i Göteborg liksom, svenska som jag jobbade med, dom var jättestolta, jag är göteborgare, så dom har historier och sånt med dom, men jag, den enda historien jag har är att jag bor här.

Intervjuare 1 [00:31:55]: Ja just det.

Talare 1 [00:31:57]: Ja, men jag har många kompisar, svensk kompisar som började introducera mig till Göteborg på ett annat sätt liksom, jag har varit på teater, på bio, på dom som många i min samhälle får inte se, dom ser inte det liksom. Man behöver ha en svensk som hjälper till liksom.

Intervjuare 1 [00:32:11]: För du, du rör dig mellan, alltså både ditt eget samhälle och det

svenska samhället då?

Talare 1 [00:32:18]: Ja, precis, ja, om jag inte skulle träffa mina kompisar från svenska samhälle jag skulle inte se massa saker liksom.

Intervjuare 1 [00:32:25]: Ja, okej.

Talare 1 [00:32:25]: Jag skulle inte vara här nu, i den museum.

Intervjuare 1 [00:32:26]: Nej, precis, för då ökar den här isolering, om man lever man bara i sin egna lilla afrikanska by så?

Talare 1 [00:32:32]: Ja, precis, man, man ser inte vad är som viktigt för dom andra, jag har varit på vad heter det, ähm, är det Svenshøgen, i Stenungssund med mina kompisar.

Intervjuare 1 [00:32:48]: Jaha.

Talare 1 [00:32:49]: Dom bor där, det var jättefint liksom. Jag skulle aldrig se det, jag har bott här 10 år och det var nyss när jag var där.

Intervjuare 1 [00:32:55]: Det var? Nyss? Jaha, jaha.

Talare 1 [00:32:58]: Precis, så det. Mm.

Intervjuare 1 [00:33:00]: Nej men alltså hälften, mindre än hälften av göteborgarna är födda här. Det är bara 45 procent av dom som bor i Göteborg som är födda här.

Talare 1 [00:33:10]: Ja.

Intervjuare 1 [00:33:10]: 30 procent kommer från övriga delar av Sverige, och 25 procent utanför Sverige.

Talare 1 [00:33:15]: Aa.

Intervjuare 1 [00:33:18]: Så att dom infödda göteborgarna, dom är i minoritet, och så har det alltid varit. För att folk flyttar in till storstäder, det är likadant i Stockholm.

Talare 1 [00:33:24]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:33:25]: Dom infödda i Stockholm är mindre, så att jag känner också, jag är inte heller född här [skrattar 00:33:29], men känner som göteborgare.

Talare 1 [00:33:31]: Hur är det att känna som göteborgare?

Intervjuare 1 [00:33:34]: Eller jag vet inte [skrattar 00:33:37]

Talare 1 [00:33:37]: Du skulle inte känna?

Intervjuare 1 [00:33:41]: Nej, alltså man har ju en bild av göteborgare, såna här gamla goa gubbar och sånt va, men den, alltså jag tror att det, kanske är det så att, att det är många bilder som är sanna. Den här bilden finns och den här bilden finns och, kanske är det som allt detta går ut på att visa att såhär ser göteborgaren ut, att det är på olika sätt.

Talare 1 [00:34:03]: Ja.

Intervjuare 1 [00:34:04]: Men det är ju väldigt viktigt det där som du pratar om, att bryta den här isoleringen och komma ut och?

Talare 1 [00:34:09]: Ja.

Intervjuare 1 [00:34:10]: Har du många vänner, kompisar som är svenskar, alltså icke-afrikaner?

Talare 1 [00:34:12]: Ja, jag har många, dom vill gärna vara mina kompisar och det är väldigt, väldigt bra. Många säger dom vill hjälpa mig med städning hemma och passa barn.

Intervjuare 1 [00:34:23]: Ja [skrattar 00:34:23]

Talare 1 [00:34:25]: Jag har en svensk kvinna som är min väldigt väldigt, hon är äldre kvinna, hon säger till mig, Fauzia, du kan ringa mig klockan tre på natten och jag kan komma och hämta du och dina barn, om du behöver, det finns plats i min villa liksom.

Intervjuare 1 [00:34:39]: Ja.

Talare 1 [00:34:39]: Och jag vet att när hon säger det att det är sanningen.

Intervjuare 1 [00:34:42]: Ja.

Talare 1 [00:34:42]: Och det, inget.

Intervjuare 1 [00:34:41]: Hur träffade du henne?

Talare 1 [00:34:44]: Jag jobbade med henne, hon är vår arbetsledare.

Intervjuare 1 [00:34:47]: Jaha.

Talare 1 [00:34:48]: Så jag jobbade i mitt förra jobbet, nu jobbar jag för behandlingen, så jag, och jag har kontakt med henne, jag har många, en annan kvinna som kallar mig för syster, och jag tror att hon är min syster.

Intervjuare 1 [00:35:00]: Ja, okej.

Talare 1 [00:35:00]: Så vi har, men om jag skulle inte ha kommit nära dom om jag hade mina egna fasader och, och om jag puttade bort dom, dom skulle inte se mig.

Intervjuare 1 [00:35:13]: Nej, nej.

Talare 1 [00:35:14]: För i början alla hade deras egen fasad, men så fort jag lämnade mig själv till dom, lämnade allt på bordet och säger det, det att jag är inte min färg, min hudfärg, jag är inte den slöja som jag bär, jag är inte min kultur, jag är inte min religion, jag är Fauzia och det här är min bakgrund, det här är min historia, då kunde dom känna igen att, jaha, vi är samma liksom, och.

Intervjuare 1 [00:35:38]: Men det är svårt, alltså att komma under maskerna, under fasaden?

Talare 1 [00:35:43]: Ja, jag har gått igenom, jag hade, jag är medveten om fasad liksom.

Intervjuare 1 [00:35:48]: Ja.

Talare 1 [00:35:48]: Så jag till, när jag var yngre liksom, jag började se, folk har fasad på dom.

Intervjuare 1 [00:35:55]: Ja.

Talare 1 [00:35:55]: Och när min mamma blev sjuk hon hade, innan hon blev sjuk hon hade massa fasad, så när hon tappade sin fasad till exempel när hon började bli samma för alla, folk sa att hon var psykiskt sjuk.

Intervjuare 1 [00:36:08]: Jaha.

Talare 1 [00:36:09]: Och då började jag ta på mig alla fasad, liksom, jag ville inte att någon skulle tro att jag var psykiskt sjuk, och jag ville täcka vårt hem, det skulle vara fint, och min mamma skulle ha den bästa dotter.

Intervjuare 1 [00:36:20]: Ja.

Talare 1 [00:36:21]: Så jag var väldigt väldigt medveten om fasad.

Intervjuare 1 [00:36:24]: Ja.

Talare 1 [00:36:24]: Och hur jag tog på dom strategierna liksom för att vara den bästa, så jag, jag är mycket medveten om det. När jag kom in i, när jag gifte mig då och flyttade till Syrien.

Intervjuare 1 [00:36:37]: Syrien?

Talare 1 [00:36:39]: Syrien, i Damaskus.

Intervjuare 1 [00:36:41]: Jaha, du bodde i Syrien också?

Talare 1 [00:36:42]: Jag bodde i Syrien, ja.

Intervjuare 1 [00:36:43]: När då?

Talare 1 [00:36:44]: Två och ett halvt år.

Intervjuare 1 [00:36:43]: Efter Kenya då?

Talare 1 [00:36:46]: Efter Kenya, innan jag kom till Sverige.

Intervjuare 1 [00:36:46]: Varför då?

Talare 1 [00:36:48]: Ja, för min man, jag kunde inte komma in i Sverige.

Intervjuare 1 [00:36:51]: Men varför var du inte kvar i Kenya?

Talare 1 [00:36:54]: För att jag ville att han skulle, jag ville komma närmare, det är billigt för honom att komma till Syrien, fyra timmar flyget.

Intervjuare 1 [00:37:00]: Jaha, jaha.

Talare 1 [00:37:02]: Och han skulle inte förlora massa pengar liksom. När han kommer dit.

Intervjuare 1 [00:37:06]: Ja.

Talare 1 [00:37:07]: Så det var det. Och jag ville komma närmare, och jag ville flytta hemifrån, min mamma dog och jag hade på mig massa stigma från samhället som trodde att jag var, jag var fortfarande den tjejen som hade en sjuk mamma.

Intervjuare 1 [00:37:21]: Jaja.

Talare 1 [00:37:21]: Så, och jag ville gärna flytta därifrån.

Intervjuare 1 [00:37:24]: Vad det där som du förlorade din son?

Talare 1 [00:37:27]: I Syrien förlorade jag min son. Så när jag kom till Syrien jag hade massa fasad på mig liksom, och jag blev jättechockad att alla känner, känner inte igen mig liksom, jag, för därifrån jag kom jag hade bra rykte liksom, jag var den värsta, jag kunde fighter, jag, ingen kunde lägga mig liksom, jag vet den duktigaste finaste och allt liksom, det, det var min fasad, men när jag kom till ett nytt land folk visste inte vem jag var. Jag tappade massa kunskap liksom. Det var ju jag som kunde tända eld på en minut liksom, fortare än alla, när jag kom till Syrien det var spis och allt liksom.

Intervjuare 1 [00:38:03]: Jaha.

Talare 1 [00:38:03]: Så jag hade ingen, inte den med mig, jag kunde tvätta kläder väldigt tidigt på morgonen, hänga upp dom, men när jag kom till Syrien alla använde tvättmaskin liksom, så jag förlorade massor liksom.

Intervjuare 1 [00:38:15]: [skrattar 00:38:15]

Talare 1 [00:38:15]: Och jag var den finaste tjej i min by liksom, i Kenya, när jag kom till Syrien alla är bruna och fina på ett annat sätt liksom, ingen sa det liksom, jag började få panik. Ja, för mycket panik liksom, dom känner inte igen mig liksom och jag kunde inte relatera till dom liksom. Jag ville alltid, jag började argumentera med dom, började debatt, bli arg, sen jag tänkte oh my god, någonting är fel med min personlighet, jag måste ändra den.

Intervjuare 1 [00:38:44]: Ja.

Talare 1 [00:38:44]: Så jag måste ändra, det här är personlighetsstörning. Om jag kan inte sitta med folk utan att bedöma dom och ha fördomar eller försöka gömma mig liksom, jag visste att det var en brist där.

Intervjuare 1 [00:38:58]: Ja.

Talare 1 [00:38:58]: Och det var på grund av dom fasaderna jag var tvungen att plocka upp på grund av min mamma var sjuk. Jag började googla hela tiden, how can I change my personality, hur kan jag byta min personlighet.

Intervjuare 1 [00:39:09]: [skrattar 00:39:09]

Talare 1 [00:39:09]: Det var det som jag tänkte på hela tiden. Under den tiden var jag också gravid, så det, på väg, det, jag tänkte, om min son kommer jag vill inte att han ska träffa mig på det sättet liksom, jag tänkte massor liksom, jag vill att min son ska ha en bra mamma som är frisk som har ingen störning liksom och som hade inte identitet, identitetskris liksom.

Intervjuare 1 [00:39:36]: Mm, men det måste varit väldigt ut, din man var i Sverige då?

Talare 1 [00:39:38]: Han var i Sverige.

Intervjuare 1 [00:39:38]: Så du levde själv där?

Talare 1 [00:39:39]: Ja, jag bodde själv i min egen lägenhet för första gången i livet.

Intervjuare 1 [00:39:42]: Oj.

Talare 1 [00:39:43]: Så det var bra, man hade mycket tid att fundera då på såna.

Intervjuare 1 [00:39:46]: Man behöver ju inte vara psykiskt sjuk för att hamna i en sån identitetskris.

Talare 1 [00:39:50]: Ja, man behöver inte vara det.

Intervjuare 1 [00:39:51]: Nej.

Talare 1 [00:39:52]: Ja men behöver bara gå igenom saker.

Intervjuare 1 [00:39:54]: Precis.

Talare 1 [00:39:54]: Och inte bearbeta dom.

Intervjuare 1 [00:39:57]: För livet är ju påfrestande.

Talare 1 [00:39:58]: Precis, väldigt väldigt. Ja. Men min son [suckar 00:40:04], några veckor innan jag skulle få min son, jag har redan förberett allt, sen dog han i magen.

Intervjuare 1 [00:40:10]: Fruktansvärt.

Talare 1 [00:40:11]: Ja, det var jättetråkigt liksom. Då började jag bli väldigt väldigt sjuk liksom, efter begravning och allt detta.

Intervjuare 1 [00:40:17]: Men var du ensam då?

Talare 1 [00:40:19]: Ja, min man kom.

Intervjuare 1 [00:40:21]: Ja.

Talare 1 [00:40:21]: Men dom begravde min son innan jag såg honom.

Intervjuare 1 [00:40:24]: Oj.

Talare 1 [00:40:25]: För att läkare sa, det var jättetraumatiskt, dom kunde inte få ut honom, så dom sövde, jag blev sövd liksom.

Intervjuare 1 [00:40:32]: Sövd.

Talare 1 [00:40:33]: Ja, sövd, och sen dom började, dom ville ta ut honom, och någonting gick fel, så dom sa att han hade en jättelång nacke.

Intervjuare 1 [00:40:42]: Nacke.

Talare 1 [00:40:42]: Och huvudet var väldigt konstigt, så dom tvungen att få honom ut och det är därför dom ville inte att jag skulle se.

Intervjuare 1 [00:40:50]: Ja.

Talare 1 [00:40:51]: Så dom, när jag vaknade, dom sa att vi har redan begravt din son, så det var dubbelt traumatiskt för mig.

Intervjuare 1 [00:40:58]: Och sen lämnades du ensam?

Talare 1 [00:40:59]: Ja, sen mannen behövde komma hit, han läste SFI då.

Intervjuare 1 [00:41:02]: Ja.

Talare 1 [00:41:03]: Två dagar efter, han var tillbaka hit. Och bröstet liksom, mjölken rinner liksom.

Intervjuare 1 [00:41:08]: Ja, fruktansvärt, ja.

Talare 1 [00:41:08]: Jag var ensam, jättedeprimerad.

Intervjuare 1 [00:41:13]: Men hur klarade du, alltså, hur klarade?

Talare 1 [00:41:15]: Det var jättesvärt, jag kunde inte ens komma upp från sängen, jag grät hela tiden, jag kom ihåg allt som jag gått igenom tidigare liksom.

Intervjuare 1 [00:41:21]: Ja.

Talare 1 [00:41:23]: Började fråga, vad, frågade gud, vad är det med det här livet liksom, varför skaffade du mig om du ville att jag ska gå genom all skit liksom.

Intervjuare 1 [00:41:31]: Ja, ja.

Talare 1 [00:41:32]: Så det var det som jag tänkte på hela tiden, jag kunde inte komma ut. Men det fanns, dom hade en tv kanal där, som heter NBC4 i Syrien, som dom sändes sin Dr Phil som är en program, en psykologprogram, och Oprah, Oprah Winfrey klockan nio då.

Intervjuare 1 [00:41:50]: Ja just det.

Talare 1 [00:41:52]: Så Oprah, Dr Phil var alltid klockan sju på kvällen och Oprah klockan nio, och jag, det var det enda som jag vill titta på, det enda som var på engelska i det landet, jag kunde inte arabiska. Så jag såg emot att titta, tittade på det varje dag. Jag kunde sova hela dagen, men när det klockan sex då kunde jag ha motivation att komma upp, duscha, äta vad jag kunde, äta vad jag kunde och sen sitta framför tv och titta på Dr Phil, och sen vänta igen och titta på Oprah, och sen blev jag deprimerad igen och sova. Det fanns ingenting mer att leva för.

Intervjuare 1 [00:42:29]: Men det gav dig en massa, dom här programmen, du fick, för det är psykologer?

Talare 1 [00:42:34]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:42:34]: Oprah Winfrey är väl mer livsstil eller?

Talare 1 [00:42:37]: Livsstil, ja, precis.

Intervjuare 1 [00:42:37]: Dr Phil är väl mer psykolog, men du fick alltså svar på frågor och kunskap den vägen?

Talare 1 [00:42:42]: Ja, precis, massor massor, jag, 2007 någon gång där det kom Oprah kom in med en program som hette i sin show, Law of attraction.

Intervjuare 1 [00:42:53]: Vad sa du?

Talare 1 [00:42:53]: I sin show, liksom, the Secret kom ut då.

Intervjuare 1 [00:42:56]: Ja.

Talare 1 [00:42:57]: Det är då dom pratade om the Secret, har du hört om det?

Intervjuare 1 [00:43:00]: Nej.

Talare 1 [00:43:01]: The Secret, Law of attraction, det finns en film på det också.

Intervjuare 1 [00:43:03]: Ja, okej.

Talare 1 [00:43:03]: Om du kan bara skriva ner det, så det var där dom pratade om hur man kan påverka sin egen liv själv liksom. Hur man, man kan liksom, det är våra tankar som styr oss liksom. Om man tänker positivt, om man kan få vad man vill bara för att man tänker på det och använda vision, visualisation.

Intervjuare 1 [00:43:27]: Ja, just det, ja.

Talare 1 [00:43:28]: Och detta, och det var jättegivande för mig.

Intervjuare 1 [00:43:31]: Du tog, du tog till dig, och det hjälpte dig?

Talare 1 [00:43:33]: Jag var jätteglad liksom, för att dom sa att man kan titta, man kan, om man ska skriva ner det någonting, det kommer hända, så jag litade inte på dom först, jag tog, jag tittade på min fönster, det fanns inga gardiner där, eller den gardin som var där, den var inte bra liksom, så jag målade en gardiner liksom.

Intervjuare 1 [00:43:53]: Jaha.

Talare 1 [00:43:53]: En gardin, en var, den svåraste färgen liksom, en var guld.

Intervjuare 1 [00:43:59]: Ja.

Talare 1 [00:44:00]: Och lila och sen en annan guldgardiner.

Intervjuare 1 [00:44:03]: Ja.

Talare 1 [00:44:03]: Och sen efter några dagar liksom, jag var ut någonstans och såg tyg, en guldtyg, jag köpte den och en annan dag och jag köpte en lila guld och jag gjorde en, en gardiner liksom.

Intervjuare 1 [00:44:16]: [skrattar 00:44:16]

Talare 1 [00:44:16]: Det var där och två veckor var det, det hände upp där som magic liksom. Så jag började titta på dom, och sen jag sa nej jag ska göra det ännu svårare, dom hade, jag såg en, jag målade en micro, microwave.

Intervjuare 1 [00:44:33]: Jaja.

Talare 1 [00:44:33]: Och det var, det här microwave kändes som en science fiction för mig, i Afrika fanns inte det, så jag målade det och tänkte o my god, om jag kan få den bara, och jag ville bara ha den, även om jag inte använder den, säga att titta jag har en micro.

Intervjuare 1 [00:44:48]: [skrattar 00:44:48]

Talare 1 [00:44:49]: Så jag målade en micro, och sen en granne som är syrian, hon kom till mig med en magasin efter några dagar, hon sa titta den här, det finns den här elektrikkaffar i Yarmouk, i en annan stad, två timmar resa, man kan resa på två timmar, dom har den här micro och dom säljer på halva priset liksom, och jag till och med skrev priset liksom, jag vill att det ska bli lågt pris, bara för att testa vad Oprah sa, och sen jag sa, jag vill ha den, kan vi gå imorgon, så vi gick väldigt tidigt på morgonen, stod i en jättelång kö och köpte micron och hade den hemma. Då började jag tro på den.

Intervjuare 1 [00:45:28]: [skrattar 00:45:29]

Talare 1 [00:45:30]: Så det, det är historien som jag har med mig från den tiden. Jag fortfarande tror på det, liksom.

Intervjuare 1 [00:45:37]: Ja. Ja för det är på något vis som att när du tror att det går, alltså till skillnad från att sitta fast i isolering och ingenting går att förändra, bara där.

Talare 1 [00:45:48]: Ja, precis, och...

Intervjuare 1 [00:45:50]: Men jag tänker på, om du bara pratade engelska, och?

Talare 1 [00:45:53]: Inte arabiska.

Intervjuare 1 [00:45:53]: Alltså, hur klarade du dig?

Talare 1 [00:45:56]: Ja för det fanns massa somalier där som kunde arabiska.

Intervjuare 1 [00:46:00]: Det fanns somalier där, ja.

Talare 1 [00:46:02]: Och dom flesta, dom som var där på Syrien, dom kunde, dom kunde lite engelska, och när man går till en affär, man behövde, det är samma som Sverige, man behöver inte prata, man hämtar vad man vill, betalar pengar, så man behöver inget språk, till skillnad från Afrika, man måste lära sig språk.

Intervjuare 1 [00:46:19]: Ja, okej.

Talare 1 [00:46:19]: Annars man kan inte handla.

Intervjuare 1 [00:46:20]: Nej, nej. Men du, jag tänkte på, du pratade om det här med att mötas av fördomar med fasader och sånt, hur upplever du att du blir bemött när du har slöja, för det är ett väldigt tydligt yttre tecken?

Talare 1 [00:46:34]: Ja, precis, när man har slöja folk tror att man är dum i huvudet.

Intervjuare 1 [00:46:37]: Ja?

Talare 1 [00:46:39]: För det första, att man är, man är kränkt som kvinna och man är tvungen att ha den på mig och allt detta, men dom vet inte, dom flesta vet inte om mycket liksom, att det här, slöjan, den täcker massa saker, det är inte bara religion.

Intervjuare 1 [00:46:59]: Nej.

Talare 1 [00:46:59]: För mig är det också mitt hår, mitt hår, jag har inte så bra hår, liksom.

Intervjuare 1 [00:47:01]: Jaha.

Talare 1 [00:47:02]: Jag skulle inte vilja, om ni har sett många afrikaner, dom alltid har wi, dom har wig, vad heter det...

Intervjuare 1 [00:47:10]: Ja, just det.

Talare 1 [00:47:10]: Peruk.

Intervjuare 1 [00:47:11]: Ja, peruk, ja.

Talare 1 [00:47:14]: Ja, ingen afrikan vill visa sitt hår, antingen dom flätar med andra hår liksom, på det, man har inte självförtroende på det liksom.

Intervjuare 1 [00:47:22]: Jaha, jaha.

Talare 1 [00:47:24]: Så det här slöja för mig, för att folk från Somalia, dom flesta har fint hår på ett annat sätt, men jag har inte det, jag har riktigt afrikanskt hår.

Intervjuare 1 [00:47:32]: [skrattar 00:47:32]

Talare 1 [00:47:33]: När jag har den på mig jag behöver inte tänka på att använda massa kemikalier och differente, det täcker massor. Och jag vill gärna folk ska veta det, att det här hjälper mig.

Intervjuare 1 [00:47:46]: Jag ser så, mössor som folk har i Sverige, så står det bad hair day

[skrattar 00:47:51].

Talare 1 [00:47:53]: Bad hair day, om man är afrikan man har bad hair every day, så det, det är det jag försöker förklara för dom personerna som är liksom fördomsfulla.

Intervjuare 1 [00:48:03]: Ja.

Talare 1 [00:48:04]: Och dom, jag får mycket empati och skratt av det, och dom ser inte det mer liksom.

Intervjuare 1 [00:48:09]: Men då måste man komma under den där fasaden, för det, det får man ju inte veta, jag hade ingen aning om det förrän man pratar med dig.

Talare 1 [00:48:15]: Ja, ja precis, men dom flesta ser, det är religion, och jag tror på dom, men det är inte det för mig, för jag har sett många från min kultur som har deras hår utsläppt liksom.

Intervjuare 1 [00:48:27]: Ja.

Talare 1 [00:48:27]: För dom är väldigt glad, dom har jättefina hår.

Intervjuare 1 [00:48:31]: Det var en tjej jag intervjuade, hon var muslim också och utövande, men hon hade inte slöja.

Talare 1 [00:48:38]: Ser du.

Intervjuare 1 [00:48:38]: Men hennes syster hade det och hade liksom valt det själv va.

Talare 1 [00:48:42]: Ja.

Intervjuare 1 [00:48:43]: Och föräldrarna var väl, ja ni får göra som ni vill, men har du slöja så blir det svårare än om du inte har, men hon systemen ville ha slöja.

Talare 1 [00:48:50]: Ja, jag har sett en arabkvinna som hade ingen slöja, som gjorde hennes hår såhär liksom, så titta vilken frihet man har så hon på social media, och jag började skratta, för jag kan inte göra det.

Intervjuare 1 [00:49:02]: Ja, nej just det.

Talare 1 [00:49:02]: Även om jag gör det, det kommer inte bli gulligt, det kommer inte flyta på det, fattar du, det är annorlunda.

Intervjuare 1 [00:49:08]: [skrattar 00:49:08] Ja, ja.

Talare 1 [00:49:09]: Dom har fint hår, annat hår liksom. Så jag bara nej nej nej nej du. Och det är första gången man hade slöja i islam var det.

Intervjuare 1 [00:49:19]: Ja.

Talare 1 [00:49:20]: Det fanns slev, slevlar, slavar, hur säger man.

Intervjuare 1 [00:49:22]: Slavar, ja just det?

Talare 1 [00:49:23]: Ja, som var, som var svart och dom hade liksom inte bara svart, men dom slavarna hade, dom hade slöja, nej dom hade ingen slöja, ja precis, dom hade ingen slöja, slavarna, och dom andra kvinnorna som var fina liksom, inte slavar, dom hade, det var sån identitet liksom.

Intervjuare 1 [00:49:47]: Jaha, så det var också.

Talare 1 [00:49:49]: Och folk började, började våldta dom andra liksom, kvinnorna, och slavarna liksom, och alla ville att alla skulle bli täckt så att man inte veta skillnad från en till den andra. Det var där, det började.

Intervjuare 1 [00:50:05]: Ja, för jag hörde också någon som pratade om att, nu vet jag inte vilket land, men från Afrika, att där hade jag inte slöja, men sen kom jag till Sverige, och här var jag tvungen att ha slöja därför att mitt samhälle krävde det.

Talare 1 [00:50:18]: Ja, precis, precis.

Intervjuare 1 [00:50:19]: Ja. Jaa, vad ska vi säga, hur rör du dig i Göteborg, var någonstans? Det verkar som att du har ju brutit isoleringen, så är det någonstans du inte åker till i Göteborg utav något skäl eller är det, rör du dig fritt eller?

Talare 1 [00:50:39]: Ja, jag kan, var någonstans, men det finns vissa restaurang som jag kan inte gå, om jag är ensam så jag känner mig utanför liksom.

Intervjuare 1 [00:50:48]: Ja.

Talare 1 [00:50:49]: Det känns annorlunda liksom. När jag har mina svenska kompisar, då kan vi gå dit.

Intervjuare 1 [00:50:53]: Okej.

Talare 1 [00:50:54]: Det känns inte bekvämt för mig.

Intervjuare 1 [00:50:55]: Nej.

Talare 1 [00:50:56]: Att vara där.

Intervjuare 1 [00:50:58]: Finns det ställen i Göteborg som du tycker mer om?

Talare 1 [00:51:00]: Ja, det är femmanhuset, alla tycker om det.

Intervjuare 1 [00:51:03]: Femmanhuset?

Talare 1 [00:51:03]: Ja.

Intervjuare 1 [00:51:03]: Jaha?

Talare 1 [00:51:04]: För det är många där och alla butiker och allt detta, man kan gå på Condeco och dricka kaffe och träffas.

Intervjuare 1 [00:51:11]: Jaha, jaha.

Talare 1 [00:51:12]: Det är jättebra ställe liksom, typ, det är i mitten av båda samhällen. Och alla träffar där, jag tror det är jättebra plats för integration. Och alla kommer dit.

Intervjuare 1 [00:51:23]: Intressant, ja, ja.

Talare 1 [00:51:24]: Ja, jättebra tycker jag.

Intervjuare 1 [00:51:26]: Är det platser som du undviker i Göteborg?

Talare 1 [00:51:28]: Ja, när jag går till Majorna till exempel själv, liksom jag har en kompis som har en dansstudio där, som jag dansar med henne på torsdagar, när jag hela vägen dit liksom, alla tittar på mig liksom, som en främmande liksom.

Intervjuare 1 [00:51:42]: Ja.

Talare 1 [00:51:42]: Främmande, och alla vill veta var jag ska gå liksom, dom kollar såhär.

Intervjuare 1 [00:51:46]: Jaha.

Talare 1 [00:51:47]: [skrattar till 00:51:47] Men jag går dit.

Intervjuare 1 [00:51:50]: Ja.

Talare 1 [00:51:51]: Och jag går till yoga också.

Intervjuare 1 [00:51:53]: Jaha.

Talare 1 [00:51:53]: Så när jag går in jag går in såhär med alla mina kläder, och sen så kommer jag ut med liksom en halva och byxa och allt, är det samma person liksom.

Intervjuare 1 [00:52:01]: Men slöja också då?

Talare 1 [00:52:03]: Nej, utan slöja.

Intervjuare 1 [00:52:04]: Utan slöja. Jaha.

Talare 1 [00:52:06]: Ja, utan slöja, för alla, det här heter bikram yoga.

Intervjuare 1 [00:52:10]: Ja.

Talare 1 [00:52:10]: Alla är, det är varm och alla tänker på sig själv liksom.

Intervjuare 1 [00:52:15]: Just det.

Talare 1 [00:52:16]: Ja, man ser inte på andra liksom. Men när jag kommer ut ifrån där, alla även dom som är på receptionen, dom tittar igen på mig. Från omklädningsrummet kommer jag ut såhär.

Intervjuare 1 [00:52:27]: Ja [skrattar 00:52:27].

Talare 1 [00:52:29]: Jag gillar det väldigt mycket.

Intervjuare 1 [00:52:33]: Jaha du, eh, jag tycker vi har pratat om väldigt mycket. Varför ska man bo i Göteborg?

Talare 1 [00:52:43]: Va?

Intervjuare 1 [00:52:43]: Varför ska man bo i Göteborg? Tänker du stanna kvar i Göteborg?

Talare 1 [00:52:47]: Jag tänker stanna kvar i Göteborg.

Intervjuare 1 [00:52:48]: Varför då?

Talare 1 [00:52:50]: För att jag hamnade här, jag tror att det, det känns, även om man inte är född i Göteborg och man kommer in i Göteborg, man känner sig hemma här.

Intervjuare 1 [00:53:01]: Ja.

Talare 1 [00:53:02]: Man vill, man har ingen annan referensram. Ja. Och det är jätteskönt att säga att jag kommer från Göteborg.

Intervjuare 1 [00:53:10]: Ja, okej.

Talare 1 [00:53:10]: Till andra som är inte från Göteborg.

Intervjuare 1 [00:53:12]: [skrattar 00:53:12]

Talare 1 [00:53:13]: För man känner det är hemma, jag bor i Göteborg, jag har fått alla mina barn på Göteborg.

Intervjuare 1 [00:53:19]: Dom är infödda göteborgare? [skrattar 00:53:20]

Talare 1 [00:53:20]: Ja, allihop. Så dom, dom går till skolan, jag har kommit in i Göteborg

universitet, andra gången nu på min magister, så jag har min lojalitet till mitt Göteborg. Känner mig väldigt hemma här.

Intervjuare 1 [00:53:34]: Bra. Men då så, är det någonting som du vill tillägga?

Talare 1 [00:53:39]: Ja, min dröm är att se en Göteborg som är öppet för alla.

Intervjuare 1 [00:53:47]: Ja.

Talare 1 [00:53:47]: Ja, för mitt dröm är att se att alla barn som går i skolan i förorterna ska komma till andra stadsdel och träffa andra kompisar.

Intervjuare 1 [00:53:56]: Ja.

Talare 1 [00:53:56]: Ja, min dröm är att se att barn från olika stadsdel skriver till varandra liksom.

Intervjuare 1 [00:54:03]: Okej.

Talare 1 [00:54:03]: Blir facebookvänner. När jag var i skolan i Kenya, vi hade någonting som hette pen pal, jag hade min pen pal.

Intervjuare 1 [00:54:10]: Brevvän?

Talare 1 [00:54:11]: Ja, precis, han var från Italien.

Intervjuare 1 [00:54:13]: Jaha.

Talare 1 [00:54:14]: Om man kan ha det i Afrika, jag tror man behöver ha det mycket mer här i Göteborg, för att våra barn är vår nästa generation.

Intervjuare 1 [00:54:23]: Ja.

Talare 1 [00:54:23]: Om vi integre, segregerar oss på grund av våran fasad, vi ska inte ta fasad på dom, dom ska vara öppna för sig själv.

Intervjuare 1 [00:54:34]: Tror du att det blir annorlunda för dom som är födda i Göteborg?

Talare 1 [00:54:37]: Nej, det kommer inte att bli annorlunda för dom, för jag har märkt, dom som har kommit hit 91, jag var då, jag har inte sett dom i universitetet, jag var den enda mörk somalisk kvinna i min klass när jag läste sjuksköterska. Och det är väldigt väldigt sorgligt.

Intervjuare 1 [00:54:52]: Men jag tänker på dina barn då som är födda och uppvuxna i?

Talare 1 [00:54:56]: Nej, jag tror inte att det kommer bli bra, för det påverkar dom liksom, jag har mina barn som har, två stycken har autism.

Intervjuare 1 [00:55:03]: Jaha.

Talare 1 [00:55:04]: Dom får inte den hjälp dom behöver, för att vi bor i ett annat samhälle, liksom, det påverkar oss väldigt, väldigt mycket. Jag har en tioåring som kan inte läsa och skriva. Om man jämför till dom andra som har autism, och jag har en fyraåring som går på samma spår liksom. Det känns som att det finns brist där.

Intervjuare 1 [00:55:24]: Ja, ja.

Talare 1 [00:55:25]: Och när jag träffade, okej jag vet redan, okej mina barn kanske dom kommer inte ha samma chans som andra barn, men när jag träffar ungdomar i min samhälle, jag träffar dom varje söndag och prata med dom, dom känner, dom har ingen hopp för framtiden, fast dom har ingen diagnos. Dom är skoltrötta fast det är gratis i skolan och äta mat på skolan, dom har allt, men dom, dom ser inte framtiden. Så, jag vill att det skulle bli annorlunda på det sättet. Och det börjar med föräldrarna och lärarna och allas, vi behöver ta av deras fasad eller mask.

Intervjuare 1 [00:55:59]: Ja. Möten mellan människor.

Talare 1 [00:56:02]: Ja, mm.

Intervjuare 1 [00:56:03]: Ja. Men då så, tack.

Talare 1 [00:56:06]: Tack.

[bandningen slutar]